

“मीठे बच्चे- यादको चार्ट राख, जति-जति यादमा रहने बानी पर्दै जान्छ त्यति पाप काटिंदै जान्छ, कर्मातीत अवस्था समीप आउँदै जान्छ”

प्रश्न:- चार्ट ठीक छ वा छैन, यसको कुन ४ कुराद्वारा पहिचान गर्न सकिन्छ?

उत्तर:- (१) व्यक्तित्व (२) चालचलन (३) सेवा र (४) खुशी। बापदादा यी चार कुरालाई देखेर बताउनु हुन्छ- उसको चार्ट ठीक छ वा छैन? जो बच्चा म्युजियम वा प्रदर्शनीको सेवामा रहन्छन्, जसको चलन श्रेष्ठ छ, अपार खुशीमा रहन्छन्, उनीहरूको चार्ट अवश्य ठीक हुन्छ।

गीत:- मुखडा देख ले प्राणी.....।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुने, यसको अर्थ पनि जान्नुपर्छ- कति पाप बचेका छन्, कति पुण्य जम्मा भएको छ अर्थात् आत्मालाई सतोप्रधान बन्न कति समय लाग्छ? अहिले कतिसम्म पावन बनेको छ, यो बुझ्न त सकिन्छ नि? चार्टमा कसैले लेख्छन्- म दुई-तीन घण्टा यादमा रहन्छु, कसैले लेख्छन्- एक घण्टा। यो त धेरै कम भयो। कम याद गरियो भने कम पाप काटिन्छ। अहिले त पाप धेरै छ नि, जुन काटिएको छैन। आत्मालाई नै प्राणी भनिन्छ। त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ- हे आत्मा, आफूसँग सोध, यस हिसाबले कति पाप काटिएको होला? चार्टबाट थाहा हुन्छ- म कति पुण्य आत्मा बनेको छु? यो त बाबाले सम्झाउनु भएको छ, कर्मातीत अवस्था अन्त्यमा हुन्छ। याद गर्दा-गर्दा बानी पर्नेछ अनि धेरै पाप काटिन थाल्छ। आफ्नो जाँच गर्नु छ- म कति बाबाको यादमा रहन्छु? यसमा गफ लगाउने कुरा छैन। यसमा त आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ। बाबालाई आफ्नो चार्ट लेखेर दियो भने बाबाले झट्ट बताउनु हुन्छ- यो चार्ट ठीक छ वा छैन? व्यक्तित्व, चलन, सेवा र खुशीलाई देखेर बाबाले झट्ट बुझ्नुहुन्छ- यसको चार्ट केस्तो छ! घरी-घरी याद कसको रहन सक्छ? जो म्युजियम वा प्रदर्शनीको सेवामा रहन्छन्, म्युजियममा त सारा दिन आउने-जाने भइरहन्छ। दिल्लीमा त धेरै आइरहन्छन्। घरी-घरी बाबाको परिचय दिनुपर्छ। सम्झ, कसैलाई तिमीले भन्यौं विनाश हुन बाँकी थोरै वर्ष छ। भन्छन्- यो कसरी हुन सक्छ? तुरुन्तै भन्नुपर्छ- यो कहाँ मैले बताउँछु र! भगवानुवाच हो नि। भगवानुवाच त अवश्य सत्य नै हुन्छ नि। त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- घरी-घरी भन, यो शिवबाबाको श्रीमत हो। मैले भनेको होइन, श्रीमतले भन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ नै सत्य। पहिला-पहिला त बाबाको परिचय अवश्य दिनुपर्छ। बाबाले भन्नुभएको छ - हरेक चित्रमा लेखिदैछ- शिव भगवानुवाच। उहाँले त सही नै बताउनु हुन्छ, हामीले कहाँ जान्दथ्यौं र। बाबाले बताउनु भएको छ त्यसैले हामीले भन्छौं। कहिलेकाहीँ अखबारमा पनि लेख्छन्- फलानोले भविष्य वाणी गरेको छ- विनाश छिटै हुन्छ।

अब तिमीहरू त हौं बेहदका बाबाका बच्चाहरू। प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू त बेहदका हुन् नि। तिमीले बताउँछौं- हामी बेहदका बाबाका सन्तान हौं। उहाँ नै पतित-पावन ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। पहिला यो कुरा बुझाएर, पक्का गरेर फेरि अघि बढ्नुपर्छ। शिवबाबाले यो भन्नुभएको छ- यादव, कौरव आदि विनाश काले विपरीत बुद्धि। शिवबाबाको नाम लिइरह्यौं भने यसमा बच्चाहरूको पनि कल्याण छ, शिवबाबालाई नै याद गरिरहन्छौं। बाबाले जो तिमीलाई सम्झाउनु भएको छ, त्यो फेरि तिमीले अरूलाई सुनाइराख। सेवा गर्नेको चार्ट राम्रो रहनु पर्छ। सारा दिनमा ८ घण्टा सेवामा बिजी रहन्छन्। सबै गरेर एक घण्टा रेस्ट लिन्छन् होला। फेरि पनि ७ घण्टा त सेवामा रहन्छन् नि। त्यसैले बुझ्नुपर्छ- उनीहरूको विकर्म धेरै विनाश भइरहन्छ। धेरैलाई घरी-घरी बाबाको परिचय दिन्छन् भने अवश्य यस्ता सेवाधारी बच्चाहरू बाबालाई पनि प्रिय लाग्छ। बाबा हेर्नुहुन्छ- यसले त धेरैको कल्याण गर्छ, रात-दिन यसलाई यही चिन्तन छ- मैले धेरैको कल्याण गर्नु छ। धेरैको कल्याण गर्नु मतलब आफ्नो गर्नु, छात्रवृत्ति पनि उनीहरूलाई मिल्छ जसले धेरैको कल्याण गर्छन्। बच्चाहरूलाई त यही धन्धा छ। टिचर बनेर धेरैलाई मार्ग बताउनु छ। पहिला त यो ज्ञान पूरा धारणा गर्नुपर्छ। कसैको कल्याण गर्दैनन् भने बुझिन्छ- यिनीहरूको तकदिरमा छैन। बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा, मलाई नोकरीबाट छुटाउनुहोस्, म यस सेवामा लाग्छु। बाबा पनि हेर्नुहुन्छ- वास्तवमा यो सेवाको लायक छ? बन्धनमुक्त पनि छ? तब भन्नुहुन्छ- ५००-१००० कमाउनु भन्दा त यस सेवामा लागेर धेरैको कल्याण गर, यदि बन्धनमुक्त छौं भने। त्यो पनि बाबाले सेवाधारी देख्नुभयो भने राय दिनुहुन्छ। सेवाधारी बच्चाहरूलाई त जहाँ-तहाँ बोलाइरहन्छन्। स्कूलमा विद्यार्थीले पढ्छन्

नि, यो पनि पढाइ हो। यो कुनै सामान्य मत होइन। सत्य मतलब सत्य बोल्ने। हामीले श्रीमत अनुसार तपाईंलाई यो सम्झाउँछौं। ईश्वरको मत अहिले नै तिमीहरूलाई मिल्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी फर्केर जानु छ। अब बेहद सुखको वर्सा लेऊ। कल्प-कल्प तिमीलाई वर्सा मिल्दै आएको छ किनकि स्वर्गको स्थापना त कल्प-कल्प हुन्छ नि। यो कसैलाई थाहा छैन- ५ हजार वर्षको यो सृष्टि चक्र हो। मनुष्य त बिलकुल घोर अन्धकारमा छन्। तिमी अहिले सम्पूर्ण प्रकाशमा छौ। स्वर्गको स्थापना त बाबाले नै गर्नुहुन्छ। यो त गायन छ- परालमा आगो लाग्यो तब पनि अज्ञान निद्रामा सुतिरहे। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बेहदका बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उच्च भन्दा उच्च बाबाको कर्तव्य पनि उच्च छ। यस्तो होइन, ईश्वर त समर्थ हुनुहुन्छ, जे चाह्यो त्यही गर्नुहुन्छ। होइन, यो ड्रामा पनि अनादि बनेको छ। सबै कुरा ड्रामा अनुसार नै चल्छ। लड्दै आदिमा कति मर्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। यसमा भगवानले के गर्न सक्नुहुन्छ र! भूकम्प आदि हुँदा कति चिच्याउँछन्- हे भगवान, तर भगवानले के गर्न सक्नुहुन्छ र! भगवानलाई त तिमीले बोलाएका हो- आएर विनाश गर्नुहोस् भनेर। पतित दुनियाँमा बोलाएका छौ। स्थापना गरेर सबैको विनाश गर्नुहोस्। मैले गर्दिनँ, यो त ड्रामामा निश्चित छ। अनाहकमा खुन बगाउने खेल हुन्छ। यसमा बचाउने आदिको त कुरा नै छैन। तिमीले भनेका छौ- पावन दुनियाँ बनाउनुहोस्। अवश्य पतित आत्माहरू जान्छन् नि। कसैले त बिलकुल बुझ्दैनन्। श्रीमतको अर्थ पनि बुझ्दैनन्, भगवान को हुनुहुन्छ? केही पनि बुझ्दैनन्। कुनै बच्चाको ठीक पढेन भने आमा-बुबाले भन्छन्- तिमी त पत्थरबुद्धि छौ। सत्ययुगमा त यसो भन्दैनन्। कलियुगमा छन् नै पत्थरबुद्धि। पारसबुद्धि यहाँ कोही हुन सक्दैन। आजकल त हेर मनुष्यले के-के गरिरहन्छन्, एउटा मुटु निकालेर अर्को राखिदिन्छन्। ठीक छ, यति मेहनतले यस्तो गर्छन्, तर यसबाट फाइदा के? यति गरेर अरु थोरै दिन जीवित रहन्छन्। धेरै ऋद्धि सिद्धि सिकेर आउँछन्, फाइदा त केही पनि हुँदैन। भगवानलाई याद नै त्यसैले गर्छन्- आएर हामीलाई पावन दुनियाँको मालिक बनाउनुहोस्। हामी पतित दुनियाँमा रहेर धेरै दुःखी भएका छौं। सत्ययुगमा त कोही बिमारी आदि दुःखको कुरा हुँदैन। अहिले बाबाद्वारा तिमीले कति उच्च पद पाउँछौ। यहाँ पनि मनुष्यले पढाइद्वारा नै उच्च डिग्री पाउँछन्। धेरै खुशी रहन्छन्। तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- यहाँ त बाँकी थोरै दिन बाँच्छौं। पापको बोझ त शिरमा धेरै छ। धेरै सजाय खान्छन्। आफूलाई पतित त भन्छन् नि। विकारमा जानु पाप सम्झ्दैनन्। पाप आत्मा त बन्छन् नि। भन्छन्- गृहस्थ आश्रम त अनादि चल्दै आउँछ। सम्झाइन्छ- सत्ययुग-त्रेतामा पवित्र गृहस्थ आश्रम थियो। पाप आत्माहरू थिएनन्। यहाँ पाप आत्माहरू छन् त्यसैले दुःखी छन्। यहाँ त अल्पकालको सुख छ, बिरामी भयो, मर्यो। मृत्यु त मुख खोलेर उभिएको छ। अचानक हर्टफेल भएर जान्छन्। यहाँ छ नै काग विष्टा समान सुख। त्यहाँ त तिमीलाई अथाह सुख हुन्छ। तिमी सारा विश्वको मालिक बन्छौ। कुनै पनि प्रकारको दुःख हुँदैन। न गर्मी, न ठण्डी हुन्छ, सदैव बसन्त मौसम हुन्छ। तत्त्व पनि नियममा रहन्छ। स्वर्ग त स्वर्ग नै हो, रात-दिनको फरक छ। तिमीले स्वर्गको स्थापना गर्नको लागि नै बाबालाई बोलाउँछौ, आएर पावन दुनियाँ स्थापना गर्नुहोस्। हामीलाई पावन बनाउनुहोस्।

हरेक चित्रमा शिव भगवानुवाच लेखिएको होस्। यसद्वारा घरी-घरी शिवबाबा याद आउने छ। ज्ञान पनि दिदै रहन्छौ। म्युजियम अथवा प्रदर्शनीको सेवामा ज्ञान र योग दुवै एकसाथ चल्छ। यादमा रहनाले नशा चढ्छ। तिमी पावन बनेर सारा विश्वलाई पावन बनाउँछौ। जब तिमी पावन बन्छौ, अवश्य सृष्टि पनि पावन चाहिन्छ। अन्त्यमा विनाशको समय हुने भएकाले सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ। तिम्रो लागि मैले नयाँ सृष्टिको उद्घाटन गर्नुपर्छ। फेरि शाखाहरू खुल्दै जान्छन्। पवित्र बनाउनको लागि नयाँ दुनियाँ सत्ययुगको जग त बाबा विना कसैले राख्न सक्दैन। त्यसैले यस्ता बाबालाई याद पनि गर्नुपर्छ। तिमीले म्युजियम आदिको उद्घाटन ठूला मानिसहरूद्वारा गराउँछौ जसले गर्दा प्रख्यात हुन सकोस्। मनुष्यले सम्झन्छन् यो पनि यहाँ आउँछ। कसैले भन्छन्- हामीलाई लेखेर दिनुहोस् मु बोल्छु। त्यो पनि गलत हो। राम्रोसँग बुझेर मौखिक बोल्नो भने धेरै राम्रो हुन्छ। कसैले त लिखित पढेर सुनाउँछन् ताकि एक्युरेट होस्। तिमी बच्चाहरूले त मौखिक सम्झाउनु छ। तिम्रो आत्मामा सारा ज्ञान छ नि। फेरि तिमीले अरूलाई दिन्छौ। प्रजाको वृद्धि भइरहन्छ। जनसंख्या पनि बढ्दै जान्छ नि। सबै चीज बढिरहन्छन्। वृक्ष सारा जडसमान भएको छ। जो आफ्नो धर्मका हुन्छन् उनीहरू निस्किएर आउने छन्। नम्बरवार त छन् नि। सबैले एकरस पढ्न सक्दैनन्। कोही १०० मा एक मार्क पनि लिनेहरू छन्, थोरै पनि सुन्यो कि एक मार्क मिल्यो, स्वर्गमा आउने छन्। यो हो बेहदको पढाइ, जो बेहदको बाबाले नै पढाउनु हुन्छ। जो यस धर्मका हुन्छन् उनीहरू निस्किएर आउने छन्। पहिला त सबैलाई मुक्तिधाम आफ्नो घर जानु छ फेरि

नम्बरवार आइरहन्छन्। कोही त त्रेताको अन्त्यसम्म पनि आउने छन। बन्न त ब्राह्मण बन्छन् तर सबै ब्राह्मण सत्ययुगमा आउँदैनन्, त्रेताको अन्त्यसम्म आउने छन। यी बुझ्नुपर्ने कुरा हुन्। बाबालाई थाहा छ- राजधानी स्थापना भइरहेको छ, सबै एकरस हुन सक्दैनन्। राजाईमा त सबै थरीका चाहिन्छन्। प्रजालाई बाहिरी भनिन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो त्यहाँ मन्त्री आदिको आवश्यकता रहँदैन। उनीहरूलाई श्रीमत मिल्यो, जसबाट यस्ता बने। फेरि यिनले कहाँ कोहीबाट राय लिन्छन् र। मन्त्री आदि कोही हुँदैनन्। फेरि जब पतित बन्छन् तब एक मन्त्री, एक राजा-रानी हुन्छन्। अहिले त कति मन्त्रीहरू छन्। यहाँ त पञ्चायती राज्य छ नि। एउटाको मत अर्कोसँग मिल्दैन। एकसँग दोस्ती राख, सम्झाऊ, काम गरिदिन्छन्। फेरि अर्को आउँछ, उसको बुझाइमा आएन भने उल्टै काम बिगारिदिन्छ। एउटाको बुद्धि अर्कोसँग मिल्दैन। त्यहाँ त तिमीहरूका सबै कामनाहरू पूरा हुन्छन्। तिमीले कति दुःख पाएका छौ, यसको नाम हो नै दुःखधाम। भक्तिमार्गमा कति धक्का खाएका छौ। यो पनि ड्रामा। जब दुःखी हुन्छौ तब बाबा आएर सुखको वर्सा दिनुहुन्छ। बाबाले तिमी बुद्धि कति खोलिदिनुभएको छ। मनुष्यले त भनिदिन्छन् धनवानको लागि स्वर्ग छ, गरिब नर्कमा छन्। तिमीले यथार्थसँग जानेका छौ- स्वर्ग केलाई भनिन्छ। सत्ययुगमा कहाँ कसैले दयावान भनेर बोलाउँछन् र। यहाँ बोलाउँछन्- दया गर्नुहोस्, मुक्त गर्नुहोस्। बाबा नै सबैलाई शान्तिधाम, मुक्तिधाम लिएर जानुहुन्छ। अज्ञान कालमा तिमीले पनि केही जान्दैनथ्यौ। जो नम्बरवन तमोप्रधान, ऊ नै फेरि नम्बर वन सतोप्रधान बन्छन्। यिनले आफ्नो बढाउँ गर्दैनन्। बढाउँ त एकको नै छ। लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यस्तो बनाउने त उहाँ हुनुहुन्छ नि। उच्च भन्दा उच्च भगवान। उहाँले बनाउन पनि उच्च बनाउनु हुन्छ। बाबालाई थाहा छ, सबै त उच्च बन्दैनन्। फेरि पनि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। यहाँ तिमी आउँछौ नै नरबाट नारायण बन्न। भन्छौ- बाबा, म त स्वर्गको बादशाही लिन्छु। हामी सत्य-नारायणको सच्चा कथा सुन्न आएका हौं। बाबा भन्नुहुन्छ- अच्छा, तिमी मुखमा गुलाब, मेहनत गर। सबै त लक्ष्मी-नारायण बन्दैनन्। यहाँ राजधानी स्थापना भइरहेको छ। राजाई घरानामा, प्रजा घरानामा धेरै चाहिन्छ नि। आश्चर्यवत्, सुनन्ती, कथन्ती, फारकती देवन्ती.... फेरि फर्केर पनि आउँछन्। जो बच्चाको आफ्नो केही न केही उन्नति गर्छन् उनीहरू चढ्छन्। समर्पण हुन्छन् नै गरिब। देहसहित अरू केही पनि याद नरहोस्, ठूलो लक्ष्य छ। यदि सम्बन्ध जुटेको छ भने उहाँको याद अवश्य आउँछ। बाबालाई के याद हुन्छ? सारा दिन बेहदमा नै बुद्धि रहन्छ। कति मेहनत गर्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरा बच्चाहरूमध्ये पनि उत्तम, मध्यम, कनिष्ठ छन्। अरू कोही आए भने सम्झन्छन् यी पतित दुनियाँका हुन्। फेरि पनि यज्ञको सेवा गर्छन् भने सम्मान दिनुपर्छ। बाबा त रणनितिक हुनुहुन्छ नि। उहाँ टावर अफ साइलेन्स, होलिएस्ट अफ होली टावर हुनुहुन्छ, जहाँ होलिएस्ट अफ होली बाबाले सारा विश्वलाई बसेर होली बनाउनु हुन्छ। यहाँ कोही पतित आउन सक्दैन। तर बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु नै सबै पतितलाई पावन बनाउन, यस खेलमा मेरो पनि पार्ट छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो चार्टलाई हेर्दै जाँच गर्नु छ- कति पुण्य जम्मा भएको छ? आत्मा कति सतोप्रधान बनेको छ? यादमा रहेर सबै हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ।

२) छात्रवृत्ति लिनको लागि सेवाधारी बनेर धेरैको कल्याण गर्नु छ। बाबाको प्रिय बन्नु छ। टिचर बनेर धेरैलाई मार्ग बताउनु छ।

वरदान:- मधुरताको वरदानद्वारा सदा अगाडि बढ्ने श्रेष्ठ आत्मा भव
मधुरता यस्तो विशेष धारणा हो जसले रुखो जमीनलाई पनि राम्रो (मधुर) बनाइदिन्छ। कसैलाई पनि दुई घडी मीठो दृष्टि देऊ। मीठो बोली बोलिदियो भने कुनै पनि आत्मालाई सदाको लागि भरपुर गरिदिन्छौ। दुई घडीको मीठो दृष्टि र बोलीले उस आत्माको सृष्टि बदलिदिन्छ। तिमी दुई मधुर बोली पनि सदाको लागि उसलाई परिवर्तन गर्ने निमित्त बन्छ। त्यसैले मधुरताको वरदान सदा साथ राख। सदा मीठो रहनु र सबैलाई मीठो बनाउनु।

स्लोगन:- हर परिस्थितिमा राजी रहने गर तब राजयुक्त बन्छौ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क:-

तिमी रूहानी रोयल आत्माहरू हौ त्यसैले मुखबाट कहिल्यै व्यर्थ वा साधारण बोल ननिस्कियोस्। हरेक बोली युक्तियुक्त होस्, व्यर्थभावदेखि पर अव्यक्त भाव हुनेले नै अव्यक्ति स्थितिको अनुभव गर्न सक्छ।